

“ELS CANVIS QUE BARCELONA NECESSITA: NOUS REPTES, NOVES PRIORITATS”

Conferència de Xavier Trias, President del Grup Municipal de CiU a l'Ajuntament de Barcelona.

Auditori Caixa Catalunya – La Pedrera

Dilluns, 12 de gener de 2009

Bona tarda,

Fa un any, el dia 9 de gener del 2008, vaig pronunciar una conferència amb el títol “Il·lusió, ambició i projecte per Barcelona”. Havien transcorregut sis mesos des de les eleccions i jo explicava que la sensació que tenien els ciutadans era d'esgotament, de final d'etapa i de necessitat d'un canvi. El Govern municipal estava en minoria i no es veien respostes a les situacions difícils que se succeïen: apagada de la llum, retard en l'arribada del TGV, esvorancs...

Aquesta sensació d'esgotament s'ha mantingut durant tot el 2008. Hi ha hagut molts problemes, entre d'altres, i només a tall d'exemple, els provocats per la manca d'aigua, i per la vaga d'autobusos; els problemes amb Rodalies (encara estem pendents del traspàs!); no han ni començat les obres per construir la biblioteca central urbana (cosa que ja no és cap sorpresa), i no s'ha estat capaç ni tant sols de gestionar l'èxit del Bicing.

A la conferència del 2008 vaig dir: “En el moment actual estem davant d'un progressiu alentiment de l'economia mundial. Un canvi de tendència que segons els entesos serà més intens l'any 2008. La pèrdua d'aquest impuls en els països occidentals està provocada per diferents factors, sobretot per l'increment en el preu de moltes matèries primes i del petroli, però també per la crisi financera desfermada per les hipoteques d'alt risc al Estats Units”.

Malgrat aquestes paraules, la veritat és que el 9 de gener del 2008 no imaginava la situació a que ens hauríem d'enfrontar. Estem davant d'una crisi de la construcció, una crisi financera, una crisi econòmica i, actualment, també una crisi social, amb un increment important de l'atur. Ens toca viure moments difícils. No obstant això, la ciutat de Barcelona té punts forts suficients per veure el futur amb il·lusió. Estic convençut que ens en sortirem. Punts forts com les inversions importantíssimes previstes al Port, l'Aeroport, amb el Tren d'Alta Velocitat, el Metro, les Rodalies, transport de les mercaderies, la Fira de Barcelona, el 22@, projectes de Recerca com el Sincrotró o el de Telefònica; la desalinitzadora, la seu de la Unió pel Mediterrani...

Tot això, i moltes altres coses, són punts forts que ens permet dir que malgrat que el 2009 serà un any complicat, hem de donar valor a les coses i, si hi posem optimisme i esforç, estic segur que la situació es pot capgirar. És cert, també, que la situació actual exigeix lideratge, lideratge individual i lideratge d'equip. Un lideratge per donar respostes. Per això el títol de la meva conferència d'avui: “Els canvis que Barcelona necessita. Nous reptes, noves prioritats”.

Barcelona és una ciutat que ha viscut massa temps del canvi pel canvi. Canviar els noms ens ha dut a depauperar les polítiques, a banalitzar els objectius de la ciutat. Els canvis d'Alcalde a mig mandat han dut a fer menys rellevants els processos electorals, menys rellevants les propostes.

Quan parlo de canvis, en parlo en diversos àmbits. És un canvi de model, de maneres de fer, però també, i ho crec sincerament, seria important el canvi de Govern. És cert que jo vull ser

el proper Alcalde de la ciutat de Barcelona, i avui em sembla important que els pugui contestar una pregunta que englobaria el títol d'aquesta conferència: Per què vull ser Alcalde de Barcelona? Què puc oferir als barcelonins i a les barcelonines i, per extensió, al conjunt del país, del que som capital?

Encara som a més de dos anys de les eleccions. Em sembla que és un moment magnífic per parlar d'això, sense la pressió de la campanya, ni la urgència publicitària que aquesta comporta. Em sembla honest que els pugui avançar amb prou temps els elements fonamentals del meu projecte polític per a la ciutat, les prioritats que em mouen, els reptes que m'obsessionen en la meva tasca diària. Així faré més entenedora la feina que ara estem fent.

Barcelona necessita un gran revulsiu, Barcelona necessita canvis. La inacció d'avui és el gran fracàs de demà, n'estic convençut. El revulsiu, el canvi de marxa, ja no és una demanda d'un grup de l'oposició, sinó que és el conjunt de la societat barcelonina qui el demana.

La situació econòmica que vivim, de la que se'n desprèn una greu problemàtica social que ens ateny a tots plegats, demana que Barcelona s'activi, que miri el present i el futur amb ulls crítics, amb ulls d'una nova capacitat d'acció.

L'Alcalde Hereu i el seu equip miren de fer front a la situació, no en tinc cap dubte; el problema és que es mostren incapaços per fer front a l'escenari generat, i incapaços per articular un nou pla d'acció útil als interessos de Barcelona. Segrestats per la dependència del camí fet, un equip que se'ns va vendre que tenia força i consistència per forjar un nou escenari per la ciutat, ens ofereix una imatge continuista i d'anar fent. Creuen que tot se soluciona amb imatge i propaganda. Estan lligats de mans i peus i són incapaços de pressionar la Generalitat i el Govern central pel bé de la ciutat, donant una imatge d'impotència.

Tant aviat improvisen actuacions urbanístiques com l'anunci de reforma de la Diagonal, com ens avancen novetats ja exhaurides com el nou zoològic; o ens parlen de prioritats socials quan l'aplicació de la llei de dependència o el pla d'escoles bressol no funcionen; se'ns expliquen plans inversors d'impacte promesos fa molts anys i que no es reflecteixen en el Pressupost del 2009. I el problema és que això anirà a més i la gent no confia que el Govern ho pugui solucionar.

Per tot plegat, m'he proposat, com ja em vaig comprometre en l'anterior conferència, a dur a terme una acció capaç d'ajudar a que Barcelona tiri endavant, capaç de que si no es produeixen canvis en la ciutat, intentar treballar des de l'oposició perquè aquests canvis es produeixin. Sabem que avui el nostre paper és fer d'oposició, però nosaltres entenem que aquest paper és fer que la ciutat funcioni bé. Sense oblidar el nostre paper de crítica i control del Govern, busquem acords en tot moment que beneficien la ciutat i la seva gent. Ho fem convençuts.

Tinc la sort de comptar amb el suport total i absolut de la Federació de Convergència i Unió, i amb el suport d'un equip compacte i lliurat a la tasca. No tothom pot dir el mateix. Jo puc i podré desenvolupar amb tranquil·litat i amb constància el meu pla d'acció per Barcelona.

Em trobo amb molta gent que em demana per què estic tan obsessionat amb mirar de tirar endavant projectes i acords des de l'oposició, malgrat que en masses ocasions els que manen no mostren cap interès per les nostres propostes. Els he de respondre que entenc la política com una tasca de suma, de confluència, una tasca en la que la combinació de les ganes de contribuir i la paraula donada als ciutadans, als companys polítics, conformen els dos vectors bàsics d'actuació.

Per això, avui, us vull parlar de canvis i de prioritats en funció d'un projecte que ha de néixer

a partir de la pregunta fonamental que encara no us he contestat: Per què vull ser Alcalde de Barcelona?

Vull ser alcalde de Barcelona per oferir un projecte basat en quatre dimensions, quatre reptes, o si voleu, quatre prioritats:

La primera dimensió: **Un projecte de progrés i de benestar per a tothom**, sense exclusions, sense renúncies dels uns a favor dels altres.

Un projecte que deixi de banalitzar el concepte de progrés, que mai més no el posi al servei d'unes sigles o d'uns interessos de partit, sinó al servei veritable de tots els barcelonins i barcelonines.

La segona dimensió: **un projecte que regeneri l'ànima de Barcelona**, un projecte d'interrelació fructífera amb el país que servim, un projecte que no amagui que servim Catalunya perquè en som la capital; un projecte que serveixi el país i que no se'n serveixi. Que no converteixi la modernitat en una icona comercial, sinó en una ambició sincera de futur.

La tercera dimensió: **Un projecte que faci funcionar la ciutat**, que actuï amb la sensibilitat de qui vol que l'engranatge més petit funcioni correctament i que sàpiga que d'aquest engranatge petit en depenen els més grans i visibles.

Que posi la renovació urbana al servei d'una idea nova de ciutat basada en el benestar, i no la ciutat i el benestar dels seus habitants al servei de les ocurrències urbanístiques. Una renovació urbana que ha de basar-se un altre cop en la identitat, en la comunitat, en la proximitat; que faci del concepte "serveis" una paraula plena de sentit, basada en les necessitats actuals (les d'avui, no les de fa quatre anys) i futures.

La quarta dimensió: **Un projecte amb actituds més humils, obertes i democràtiques**, més sensibles i esperançades, més imaginatives, coratjoses i motivades.

Un projecte de persones i per a les persones, i fet per persones noves, no acomodades, amb la voluntat d'airejar, d'obrir finestres, de fer madurar democràticament una institució tan important per Catalunya com és l'Ajuntament de Barcelona.

Perquè estic convençut que podem fer tot això és pel que vull ser l'Alcalde de Barcelona.

Permeteu-me doncs entretenir-me uns instants en cadascuna d'aquestes dimensions. En totes elles miraré d'incidir sobre la idea global de Barcelona que inspirarà la meva tasca d'Alcalde, així com els elements fonamentals de la meva actuació a l'Ajuntament durant aquest any clau i incert que tot just iniciem.

Primera dimensió: Progrés i benestar per a tothom, no com un lema publicitari sinó com el nord que impulsa tota l'acció política de Convergència i Unió a Barcelona. Progrés és cultura, és formació, són escoles i escoles bressol; benestar és neteja i seguretat per a tothom. Progrés és feina i és capacitat de competir en el món, és comerç, indústria, turisme, noves tecnologies, i és també innovació i recerca. Benestar és protecció social i atenció a totes les persones, sobretot les que no poden seguir el ritme de la majoria. Progrés és donar serveis de qualitat.

Per això en temps de crisi com els actuals és quan es pot veure amb claredat el que mou l'acció política de les diferents opcions. **Ara és el moment de donar una resposta contundent a la crisi; aquesta ha de ser la gran prioritat; cal protegir els llocs de treball dels barcelonins i de les barcelonines. L'Alcalde no pot dir que l'Ajuntament no està en crisi, que té els comptes sanejats.**

En una situació de crisi, quan la gent es pregunta què farà l'Ajuntament, la resposta no pot ser: "nosaltres anem bé, no estem en crisi". I és que probablement l'Ajuntament té els comptes sanejats, però hi ha molta gent que no va bé, que té molts problemes, que no hi

arriba, i que demana comprensió, complicitat i respostes per part del consistori. Necessiten sentir que l'Alcalde i l'Ajuntament se senten involucrats amb el seu problema. Una situació econòmica com l'actual exigeix un Pla d'acció contra la crisi (nosaltres, abans de l'estiu passat, ja vàrem proposar un paquet de 25 mesures, que el Govern no es va voler ni mirar) i ser capaços de fer uns pressupostos que ajudin a sortir de la situació en que ens trobem.

Jo mateix vaig proposar a l'Alcalde pactar els pressupostos durant dos exercicis, 2009 i 2010, assumint el risc que podia significar pel projecte que represento sacrificar la imatge d'alternativa que òbviament volem oferir a la ciutat. Però per a mi era més important assegurar que Barcelona posava tot el que calia en joc per sortir de la crisi. En resum, el que volíem era doblar els recursos destinats a inversió. No ha estat possible. Sota arguments banals s'ha rebutjat una proposta de pressupostos que estic segur que a la llarga serà com a mínim parcialment assumida.

Barcelona és l'única gran institució que conec que no ha estat capaç de bastir cap mena de pla de xoc contra la crisi. No importa el que hagin dit el Consell Econòmic i Social de Barcelona, membres destacats de la societat civil, i fins i tot responsables de les empreses municipals, el Govern d'Hereu s'ha mantingut immutable.

Per exemple París i Londres han fet aquest esforç. Així ho fan les ciutats que pesen a Europa. És cert que el Govern de Rodríguez Zapatero, per pal·liar en part la crisi a nivell dels Ajuntaments, ha posat a disposició del consistori de Barcelona 282 milions d'euros per a inversió en projectes d'obres pel 2009 que incentivin la creació de llocs de treball. Crec que és una acció dirigida a pal·liar l'augment de l'atur, per tant benvinguda, i que servirà per millorar algunes infraestructures dels barris de la ciutat. Però nosaltres el que demanàvem a l'Ajuntament de Barcelona era un Pressupost atrevit, que miri més enllà, que tingui clar quina ciutat volem construir i en quins aspectes Barcelona ha de ser referent.

Crec que Barcelona ha de doblar el seu pla inversor per als propers 10 anys, i que ho ha de fer perquè l'Ajuntament és i ha de ser multiplicador de l'activitat socioeconòmica de la ciutat.

Vull repetir que l'oferta és viva, que nosaltres no ens mourem de lloc. Serà ara o serà a partir del moment en el qual nosaltres tinguem la responsabilitat de dirigir la ciutat. Vull dir també que, si hi ha coratge i capacitat política per incrementar la inversió en la quantitat que nosaltres creiem necessària, hi serem al darrere, hi donarem suport.

Això voldrà dir generar feina, donar suport a la indústria, al comerç, al turisme, a la creació i a la innovació; oferir nous serveis a la gent gran, fixar noves fites en el sector educatiu en forma d'escoles noves, de material i equipament nou per als mestres. Voldrà dir avançar, si no ho fan les administracions responsables, inversions imprescindibles en equipaments sanitaris, socio-sanitaris i centres socials que donin resposta a les necessitats que tenim especialment per l'increment de la població.

Volem que Barcelona sigui un referent en un entorn econòmic globalitzat? Doncs si ho volem, posem-nos hi a treballar. El que cal tenir primer és talent. El talent es forma (a través de l'educació i la formació continuada al llarg de la vida) o s'importa, perquè el que no fa és néixer per generació espontània. Per atraure talent cal disposar d'unes condicions: en primer lloc cal garantir una educació i infraestructures que garanteixin els serveis bàsics. És molt important per una ciutat també la mobilitat i l'accessibilitat. En aquest sentit cal fer una aposta decidida pel transport públic. En aquest àmbit, la comparació amb altres ciutats, Madrid sense anar més lluny, és escandalosa. També cal tenir infraestructures de base de la nova economia: s'ha de fer recerca i cal disposar d'una eficient i completa xarxa de telecomunicacions.

És per aquest motiu que vam impulsar un gran acord sobre les infraestructures que necessita la ciutat per als pròxims anys i que serà una de les claus de seguiment de la nostra acció

política per l'any 2009.

Aquest acord no és un manifest, com a vegades penso que a l'Alcalde i als socialistes els agradaria pensar. L'acord d'Infraestructures aprovat al Ple de l'Ajuntament és un pla d'acció al servei de la ciutat i que tots ens hem fet nostre. Som aquí per seguir-lo i per fer-lo complir. I no admitem que se'ns faci passar amb raons. No acceptem més la manca de previsió. S'enfronta la renovació de les infraestructures només quan ja estan saturades i, per acabar-ho d'adobar, no es compleixen els terminis d'execució de les obres. Farem un seguiment acurat d'aquest acord per evitar fer el ridícul, com podria passar amb La Sagrera. Pot ser que el TGV arribi a Girona i no tinguem acabada l'estació a Barcelona. Encara no tenim ni el projecte definitiu! El cobriment de les vies i el Pla urbanístic de La Sagrera a través d'un Consorci avui comença a patir dificultats degut al canvi de situació econòmica que fa difícil que les plusvàlues que generi puguin cobrir tota aquesta obra, i hem d'ajudar a aconseguir una resposta ràpida per part del Ministeri.

Barcelona ha convertit els seus projectes urbanístics en icona d'un model de fer ciutat. Barcelona és una ciutat oberta i mediterrània, on la vida en comú, la vida dels uns al costat dels altres, es relliga en forma de serveis, de botigues, de comerç de proximitat, d'estil convivencial. És en aquest marc que els edificis singulars tenen sentit, perquè esdevenen complement de l'entorn i en reforcen la personalitat. Dit d'una altra manera, primer hi ha una idea de ciutat, que vol dir una idea de la manera de construir la convivència, i després vénen els desenvolupaments tècnics, urbanístics i arquitectònics associats a aquesta idea.

Aquesta idea de ciutat també comporta concebre-la com un generador d'oportunitats per no convertir l'habitatge en un bé de luxe. Barcelona té un gruix important de projectes engegats que són importants per al que dic: Casernes de Sant Andreu, La Magòria i Can Batlló, Marina del Prat Vermell, La Sagrera i d'altres. El model de planificació i d'execució d'aquests projectes ha entrat en crisi. Cavalcava al damunt d'un flirteig descarat amb la situació d'especulació a l'entorn del sòl i del mercat de l'habitatge que ha viscut Barcelona els darrers anys, i del que el govern socialista ha estat còmplice. **Ara que tot això ha entrat en crisi, les iniciatives urbanístiques també hi han entrat. Cal doncs un nou model de gestió dels projectes urbanístics, basat en la generació de sòl públic, basat també en la generació d'un parc públic d'habitatges de lloguer en col·laboració amb el sector privat; cal treballar en noves formes de copropietat i d'accés a l'habitatge per garantir el dret que tots hi tenim, però també per fer que les generacions joves no hagin de marxar de Barcelona.**

El primer pecat original del model socialista de fer ciutat aquests darrers anys és que ha perdut la dimensió comunitària de la construcció de Barcelona. L'Ajuntament de Barcelona ha estat un gran venedor de sòl, i ha perdut grans oportunitats per fer polítiques actives d'habitatge. A més, s'ha equivocat de model urbanístic. Primer han vingut els grans edificis. Després ha vingut la ciutat.

De tots els projectes en marxa o a punt d'arrencar n'hi ha un que és emblemàtic: la transformació de la Diagonal. Aquesta és una antiga aposta de CiU. La Diagonal és una de les grans assignatures pendents de la ciutat. Ens havíem hagut de sentir que parlar-ne era anar contra Barcelona. Però ara sembla que per fi ha esdevingut un projecte central d'aquest mandat.

És molt important fer les coses bé. Hem de dialogar, primer amb els ciutadans, i pactar entre tots quin volem que sigui el futur de la Diagonal: definir quin paper ha de tenir en el futur de la mobilitat de la ciutat, el paper també dels vianants, l'amplada de les voreres, el desenvolupament del comerç, el carril-bici, transport públic i serveis, preservació del verd... Un cop pactat això (pla funcional) es fan les propostes tècniques i la consulta ciutadana sobre les propostes.

Existeix una altra manera de fer les coses. La manera dolenta és la que comença pel projecte tècnic. La que es fa d'esquena a la ciutat, la que valora més la visió del despatx que no pas la visió del carrer, perquè a més no sap integrar-les.

De moment som en aquesta segona manera de fer les coses, i crec seria un error continuar per aquest camí. Treballarem perquè la Diagonal sigui el que ha de ser: la gran avinguda de Barcelona al servei de tot l'Eixample i al servei de tota la ciutat.

Aquest és el model de fer ciutat que cal canviar: una ciutat basada en l'urbanisme buit, d'aparador; o bé un model de ciutat construït a partir de la gent, de les persones; a partir de la voluntat de comunitat, de fer barri; un model que actualitzi el Pla Cerdà.

Fa una certa vergonya veure com els responsables de l'anti-model Cerdà, els responsables per exemple de Diagonal Mar, s'omplen ara la boca de les virtuts del nostre urbanista.

Volem ser la garantia de l'urbanisme per a les persones, de l'urbanisme participatiu, del que té en compte la gent i es fa a favor de la gent. Després vindran els edificis singulars, que també ens agraden, només faltaria! Però vindran després, no abans.

Hi ha altres tipus d'infraestructures que també són importants per fer que Barcelona sigui capaç d'atraure talent, les culturals. Barcelona és, a més, la capital de la cultura catalana, una cultura que està amenaçada i que necessita de les institucions per tirar endavant. També infraestructures esportives. Totes aquestes infraestructures s'han de posar al servei de la societat civil i no utilitzar-les per fer la competència a entitats ciutadanes que porten molts anys treballant.

Però, a més de les infraestructures físiques, cal disposar d'una sèrie d'actius més intangibles: tenim bons científics, tenim bons tècnics, tenim bones empreses i fins i tot tenim institucions importants de tota mena. Els ingredients per fer una bona salsa hi són, què ens falta doncs per acabar de lligar-la? Doncs una xarxa que lligui ciència, recerca, empreses i política.

Ara que davant la crisi econòmica que patim es parla constantment de recuperar els valors de l'esforç i de la feina ben feta, cal recuperar per Barcelona uns valors que s'havien perdut, com són el caràcter emprenedor i la capacitat per assumir riscos. Tenim grans escoles de negoci, líders a Europa, però els estudiants que formen, molts, volen acabar treballant en una gran empresa o en una administració pública. Qui està disposat a crear una empresa, a fer un negoci o a fer-se autònom? Una altra paradoxa: Barcelona vol ser la capital de la creativitat, però no ajuda uns dels principals creadors que són els emprenedors.

Des de l'Ajuntament hem de facilitar la posada en marxa dels projectes emprenedors. Ara costa massa posar en marxa un projecte o, de vegades, l'Ajuntament no és prou valent i aparquen projectes interessants per por al rebuig social o per evitar conflictes o per no saber buscar consensos. El consens és necessari si s'ha decidit avançar, però el que no pot ser és que sigui una excusa per no avançar. Per aquest motiu dono un suport entusiasta a la compra d'Spanair.

Tenim una societat civil que necessita sentir-se recolzada i no només a través de les subvencions públiques. Cal donar confiança als projectes i empreses que sorgeixen d'aquesta societat. Cada dia surten projectes interessants, però moltes vegades des de les institucions no se'ls acaben de creure, en dubten, i al final no tiren endavant. O en ocasions tiren endavant en altres llocs.

I per atraure valor i talent també cal tenir ben present el cultiu d'uns determinats valors socials com la tolerància, el respecte per les diferents maneres de pensar i la seva potenciació (no volem ser una societat de pensament únic, la diversitat ens enriqueix), i una actitud vital oberta.

Barcelona ha estat sempre la seu d'arribada de nombroses empreses internacionals. Això ha de continuar, però potser caldrà reorientar les prioritats.

Ara la principal font d'atracció d'inversió estrangera és la que prové de les reinversions de les empreses ja establertes. Això és positiu, perquè significa que s'hi troben bé, però el que cal ara és que apostem per la arribada de noves empreses. Potser no seran tot el gran que voldríem, però són les que tenen més possibilitats de créixer en el futur. És a dir, cal fer una programació específica per la captació de multinacionals emergents.

Josep Anton Acebillo deia en una conferència al Col·legi d'Arquitectes que no havíem de malgastar temps en intentar retenir la indústria a Barcelona, sinó que calia fer una aposta radical pel terciari, pels serveis, per les fires i congressos i pel turisme. Aquesta afirmació demostra un gran desconeixement de la realitat de la ciutat i de la seva Àrea Metropolitana, i de la gent que hi viu i hi treballa. Aquest és el futur que ofereix l'Ajuntament de Barcelona a tots els treballadors de la Nissan? La indústria és l'aliat més poderós dels serveis. Si no hi ha una bona base industrial difícilment hi podrà haver un sector de serveis potent i d'alt valor afegit. L'actual Govern s'oblida de la indústria i aposten per propostes urbanístiques com el Fòrum de les Cultures o Diagonal Mar. **És fonamental retenir indústria a Barcelona. Hi hem de dedicar el temps que calgui pel bé de la ciutat i de les persones que hi viuen.**

Cal parlar també de finançament. Fer-ho en temps de crisi com l'actual afegeix valor a les paraules. Finançament és benestar i progrés. El finançament del país ha estat durant molt mesos damunt la taula política i a hores d'ara encara no sabem si ens en sortirem bé o no. Certament en temps de crisi trobo a faltar més eines d'Estat, és a dir, més poder polític per fer-hi front. I en parlar de Barcelona, més eines de capitalitat, que vol dir més pes institucional per reclamar el que ens pertoca com a ciutat capdavantera.

Necessitem un bon finançament per la Generalitat de Catalunya. Això s'ha de solucionar en les properes setmanes, i és important que surti bé. Tenim un Estatut que ha marcat unes fites molt clares. I no podem oblidar que a la ciutat de Barcelona també ens vam posar unes fites importants per al seu finançament a través de la Carta Municipal; de manera que la capital catalana participi més directament de la riquesa que és capaç de generar amb un sistema de finançament nou, amb participació sobre l'IVA, l'IRPF i els Impostos especials. Com a grup oferim tota la nostra col·laboració per aconseguir el nou sistema de finançament per la ciutat, tant necessari per afrontar amb garanties el seu futur. L'Alcalde de Barcelona ho sap, però avui li ho reitero: li donem suport en tot i per a tot. La crisi necessita coratge polític, decisió i pes específic propi a les institucions. Nosaltres estarem al seu costat.

Estem parlant dels ja més de 200 milions d'euros en necessitats derivades del paper de capital que exerceix Barcelona, a més de la participació en la generació de riquesa de la ciutat via impostos que ja he comentat.

La segona dimensió, el segon gran repte, és el de l'ànima de la ciutat: **Barcelona ha esdevingut una gran marca, una ciutat que fa la impressió que, sota l'etiqueta del cosmopolitisme, s'ha tret el país de sobre. Una ciutat que la seva pròpia força, especialment la que va agafar en els anys 90, l'ha fet perdre la complicitat amb Catalunya, amb el país, i aquest és un gravíssim error.** Barcelona té la força que té, entre altres coses, per ser la capital de Catalunya, la capital de la catalanitat, i per tenir una capacitat importantíssima per ser capital de la Mediterrània i del sud d'Europa, i això no és contradictori sinó que una cosa potencia l'altra.

El anys han passat, tots plegats hem madurat i ara som nosaltres, sóc jo mateix, qui des de CiU impulso una Àrea Metropolitana útil per fi als ciutadans i ciutadanes que la conformen i li donen sentit. Me la crec, i la defensaré allà on sigui i allà on vagi; per això m'hi he compromès i hi he compromès la meua gent: perquè crec que el país la necessita, perquè Barcelona té una realitat i unes necessitats comunes amb les altres ciutats que l'envolten, i una bona col·laboració ens pot ajudar a tots.

Demano a l'Alcalde de Barcelona que actuï amb la mateixa lleialtat amb la que els

representants de CiU actuen al si de les institucions metropolitanas. Li demano que encari aquest repte sense sectarismes, amb sinceritat. El nou ens metropolità ha de néixer d'un consens que ha de tenir el bressol a Barcelona. Crec que ha de ser una eina de gestió de serveis comuns i de planificació de serveis i infraestructures, sempre des del respecte i la col·laboració amb la Generalitat. Barcelona i Catalunya han madurat políticament, democràticament. Nosaltres hem madurat, és clar. Ara és temps de capitalitzar els aprenentatges i d'impregnar la nostra acció pública de generositat i de coratge.

La regeneració de l'ànima de la ciutat passa per pensar-la des del punt de vista de la identitat. Del que som i del que volem arribar a ser.

Tenim reptes importants. L'èxit econòmic dels últims anys ha produït un augment molt important de la immigració. Pocs països han vist un increment tant important en poc temps.

Amb això també hem buscat el consens. Hem fet un pacte per la immigració a Barcelona que posés per davant de tot la virtut de la igualtat. Ho vam fer i n'estic més que content. No farem veritables barcelonins i veritables nous catalans a cops de normativa, ni a cops de festes. La integració és un punt d'arribada basat en la convivència i en l'assumpció dels valors democràtics compartits, repeteixo, compartits, de la nostra societat. Aquest és el gran actiu amb el que comptem: la igualtat davant de la llei per a homes i dones, sense demanar d'on som, d'on venim ni on anem.

Sempre dic que per donar resposta a la immigració són necessàries tres coses: tenir feina, tenir habitatge, i involucrar els nous catalans en la construcció d'un projecte comú, el barri, la ciutat, el país, aconseguint que participin també i de forma regular en les estructures associatives, cíviques, sindicals i econòmiques que creen ciutat i país.

Igualtat davant de la llei amb totes les conseqüències. Igualtat davant de l'ús dels serveis amb totes les conseqüències. Perquè no tenim un problema d'immigrants copant els serveis del país, com alguns diuen. Tenim un problema de serveis col·lapsats, per manca de previsió, i competir pels serveis pot generar xenofòbia.

La catalanitat, la nova catalanitat que sorgirà d'aquest procés, en sortirà reforçada. Les virtuts compartides, les que tenim i les que generarem, faran de Barcelona un lloc per viure i per créixer.

Perquè tot plegat no quedi en paraules, en un conjunt de bones intencions, cal vigilar que els serveis socials tinguin els mitjans adequats, que els professionals sanitaris i socials puguin atendre en condicions tothom, que les nostres escoles siguin les més ben dotades.

Així és com el projecte cultural de Barcelona, referenciat en la catalanitat intrínseca de la nostra capital, torna a adquirir potència. **Regenerar l'ànima de Barcelona vol dir tornar-la a pensar a partir del que som i del que volem ser com a ciutat, com a capital de Catalunya, un poble obert. Per això és tant important esdevenir la capital de referència de la Mediterrània i des d'aquesta realitat projectar-se a tot el món. Aquest és un repte fonamental per a Barcelona, i un dels nords de la meva tasca per a l'any 2009.**

La tercera dimensió, el tercer repte i prioritat, és la de **fer funcionar la ciutat. Que vol dir manteniment, neteja, seguretat, serveis per les persones...** Barcelona té un problema greu de neteja i de manteniment. Ho veiem tots plegats. Només cal sortir al carrer, a certs carrers de l'Eixample per exemple, per veure'n l'estat de les voreres, dels contenidors d'escombraries...

Jo sóc dels que pensa que la tasca de l'Alcalde comença sortint de casa cada matí i mirant com estan de nets els carrers, com estan d'escrostonades les voreres; en quines condicions treballen els responsables de la neteja que ens fan la vida més senzilla. Per això, el nostre grup va prendre la decisió que calia donar un senyal en el sentit de fer funcionar la ciutat, i ho

vam voler fer involucrant-nos en l'acord sobre el contracte de neteja (que a més afecta al proper mandat), sent-hi a dins per adquirir el compromís amb la ciutat i amb l'Alcalde sobre el seguiment i el futur del mateix. Això ha generat un gran increment del pressupost destinat a neteja i manteniment, així com noves formes de gestió. Nosaltres hi hem volgut ser per seguir responsablement la seva aplicació.

El manteniment, la neteja, no és tan sols un problema de imatge i de prestigi, sinó de convivència. No pot ser que districtes de Barcelona com l'Eixample, com Ciutat Vella i d'altres es trobin en una situació de neteja i de manteniment absolutament deplorables, que no té cap lògica en una ciutat que vol ser en primera fila.

Per altra part, Barcelona és una de les capitals més fosques d'Europa. No és una manca, està directament mal il·luminada. Per cert, algú ens pot explicar per què? Que no s'han adonat que il·luminació és igual a seguretat? Que no saben que la il·luminació és per a les persones, per a la gent que la necessita?

És exactament igual que quan hem parlat de seguretat o de civisme. Hi ha un rerefons de mandra en tot el que fa referència a aquestes dues qüestions en l'equip del Govern municipal. No veuen que la seguretat és un dels principis fonamentals per assegurar la igualtat, per fer que tots tinguin les mateixes oportunitats. La seguretat, l'ordre, per a ells és sinònim de conservadorisme, tot condemnant una part molt important de la ciutat a no poder anar tranquils pel carrer perquè l'Ajuntament no en té cura.

D'aquí la nostra aposta perquè Barcelona tingui el nombre suficient de Mossos d'Esquadra i perquè la policia municipal creï per fi la figura del Guardià Urbà de barri, que vol dir presència física. Això equival a prevenció i a sensació de seguretat per part dels ciutadans. En ocasions, això es menysté, i és un gravíssim error.

En seguretat, encara tenim un element més que sempre se'ns havia explicat que era fonamental. Parlo de la justícia de proximitat, pactada amb la Carta Municipal i que fins el moment actual ha estat un engany. Un engany més del senyor Rodríguez Zapatero.

Una ciutat ha de garantir els serveis bàsics: aigua, electricitat, transport, recollida d'escombraries, etc. I l'Ajuntament ha de ser molt exigent en reclamar les infraestructures necessàries, el manteniment i la qualitat dels serveis. Desgraciadament no veiem aquesta actitud d'exigència per part del nostre Ajuntament.

La Barcelona que jo i el meu equip somiem ha de ser la d'una ciutat referent en els serveis a les persones: sanitat, atenció socio-sanitària, dependència, atenció als discapacitats, atenció molt especial a aquelles persones afectades per malalties, o situacions socials que les afecten greument juntament amb les seves famílies.

Hem de ser capaços de tenir les infraestructures necessàries per donar-hi resposta, desenvolupar models d'atenció universalitzats i gestionar el model en col·laboració estreta amb la societat civil, fent concerts i contractes programes, evitant la subvenció si no és per inversió i fent una aposta clara per la qualitat, evitant en tot moment situacions que portin a la precarietat laboral.

Això exigeix un finançament just, i una aposta clara pel model de col·laboració públic-privat. Això exigeix prioritzar unes coses per sobre d'unes altres, crec que **en un moment de crisi econòmica és obligat prioritzar aquest tipus de polítiques sobre altres que no són de primera necessitat. En les crisis els que més pateixen sempre són els més febles.**

La quarta i darrera dimensió, la que tot ho travessa i il·lumina, és la dels valors, la de les actituds, la de les persones.

Començaré pel final: les persones. Som nosaltres els qui definim el projecte. La nostra actitud, la nostra simpatia o antipatia, la nostra duresa, la nostra arrogància: La nostra humilitat i el nostre sentit de l'humor acaben definint el to del que presentem, més enllà de

com ho presentem.

Sé que els polítics no som excessivament originals en explicar el que pensem, el que projectem. Qui, dels qui ens dediquem a aquesta feina a Barcelona, no vol progrés i benestar per a tothom? El problema no és voler. El problema és poder fer-ho, saber com fer-ho, tenir la predisposició per pensar en tothom des dels ulls i el cor de qui forma part d'aquest "tothom".

Ara calen polítics capaços de dissentir sense insultar; capaços de ser molt contundents en els plantejaments sense haver de renunciar al somriure, a estendre la mà contínuament. Una vegada i una altra.

Ara hem de donar protagonisme veritable a unes barcelonines i a uns barcelonins que volen ser tinguts em compte, que no volen ser tractats com a mercaderia publicitària. Els protagonistes de debò han de ser els ciutadans.

La pràctica política exigeix fer un exercici constant de diàleg amb la societat a la que hom serveix. Barcelona ha perdut aquesta pràctica. La deriva de 30 anys governs socialistes de la ciutat ens ha dut a una planificació buidada de ciutadans que fa bona tota aproximació administrativa, sense ànima, als problemes de la ciutat.

Així, no és important saber quina és la mancança d'aquest o d'aquell barri, sinó saber qui el controla, qui vigila, qui se'n fa càrrec perquè no s'esvaloti el galliner. Ara, l'Ajuntament nomenarà 73 persones més amb l'excusa de la descentralització administrativa dels barris, es tracta d'una volta més de clau en el control al qual sotmeten la ciutat.

Un fet molt greu és el menyspreu de l'Alcalde i el seu equip per les decisions adoptades per majoria al Consistori. D'exemples en tenim un munt: des de la gratuïtat de la T-Infant a la muntanya Russa del Tibidabo; des de la Comissió de Control de la Publicitat Institucional al Túnel del TGV. Decisions que, fins i tot havent estat votades favorablement pels socialistes i els seus socis, han estat rebutjades de facto a l'hora d'implantar les solucions.

Estem davant d'una minva democràtica, d'un presidencialisme buit de l'Alcalde. Les admonicions a les quals ens sotmet a cada ple, fan una mica d'angúnia. Volen controlar-ho tot. Es confon Govern i partit. Crec que és el moment de moure les coses per a canviar-les de debò.

Les derivades van més enllà de la vida institucional estricta: no em puc estar de parlar del desori eco-ridícul dels llums de Nadal, tan aliens a les necessitats de centenars i centenars de botiguers (el comerç avui és una de les fonts de riquesa de la ciutat) que depenen de l'ambient que l'Ajuntament pot crear per millorar uns resultats econòmics dels quals al final tots ens en beneficiem. I és que no té cap sentit ridiculitzar la sostenibilitat, tant necessària. O la muntanya russa del Tibidabo, tan anecdòtica que l'Alcalde va voler posar ciutadans contra ciutadans en declarar que mentre uns pocs es manifestaven uns molts feien servir la nova atracció.

O la manera com s'encaren les obres, sempre donant l'esquena al veí, oblidant que la informació no és un tràmit d'última hora, sinó una necessitat de primer ordre, que facilita la vida, que tranquil·litza, que ajuda a comprendre neguits i a cercar noves solucions.

Estem al final d'un cicle, de l'esgotament d'un model de dirigir la ciutat basat en el cofoisme i l'autoritarisme.

Doncs bé, jo sóc dels qui creu que la política municipal és la política del diàleg constant, la política del referèndum, de la consulta, de la negociació. Ho hem de fer per la Diagonal; ho haurem de fer per desenvolupar nous barris plans urbanístics.

Haurem de dialogar amb sindicats i patronals per actuar immediatament, ho he dit, en plans

de xoc per generar ocupació i conservar la que tenim.

Diàleg, consulta, negociació. O si ho preferiu: acord, diàleg, negociació. És la meva manera i la del meu equip d'entendre la política: l'acord com a màxima, el diàleg com a necessitat, la negociació com a mitjà per assolir els objectius comuns. És el meu lema, és el que poso contínuament al servei del país i de la ciutat, no importa on dugui a terme la meva tasca. Ho he fet tota la vida, ho faig ara que sóc a l'oposició a l'Ajuntament de Barcelona, i ho faré quan sigui l'Alcalde.

Tenim exemples del que no és diàleg, ni una bona manera de negociar: Torre Baró, Turó de la Peira, el Carmel, els Tres Turons. Dóna la sensació que es dissenya la ciutat des dels despatxos i no es coneix la realitat dels barris perquè ningú s'hi passeja per veure-la de prop.

És possible tractar la gent d'una manera diferent, fent que els polítics ens tornem a posar del costat dels qui més ens necessiten, de les persones que són en el fonament de la nostra vocació pública.

Ja ho he dit i amb això acabo: allò que ens mou al meu equip i a mi mateix és posar-nos al servei del canvi que Barcelona necessita per fer front als nous i als vells reptes de la nostra ciutat. Les coses ens van bé com a grup municipal. Estem contents, se'ns veu i ens ho passem bé treballant al grup. També ens va bé com a proposta política. Ho sentim així i ho vull compartir amb tots vosaltres que sou en aquesta sala i amb la gent que tindrà accés a les meves paraules.

Nosaltres som aquí per servir la nostra ciutat, per servir el nostre país; per fer que el futur dels barcelonins i les barcelonines sigui digne dels seus anhels.

Els problemes actuals de Barcelona tenen a veure amb l'esgotament d'un Govern, la manca de perspectiva, amb la pèrdua de visió global, amb la manca d'una idea que li doni sentit. La velocitat creixent, l'accelerament, al qual la ciutat es veu sotmesa sense repòs no els permet elaborar projectes, revisar idees, reconstruir; no els permet parlar, no els permet dialogar, no els permet pensar, no els permet confiar. Almenys no en la mesura que volen i que necessiten els ciutadans.

Barcelona es troba avui immersa en una creixent bombolla de desànim, de desconfiança en les seves possibilitats.

Però Barcelona ha de confiar en allò que és i, sobretot, en allò que pot arribar a ser. Ens cal crear nous vincles de caràcter comunitari, nous hàbits. A Barcelona hem de poder fer un pacte per la confiança. La confiança és bàsica a casa, a la parella, amb el fills, entre els germans, amb els avis. La confiança és bàsica als carrers, a les fàbriques, als comerços, a les finestretes de l'administració. Tots necessitem poder confiar: amb els altres, però també en nosaltres mateixos. Ens convé recuperar la confiança.

Ens convé ser positius, optimistes; respirar confiança. I això exigeix pautes noves que apropin els governants i la gent. I ens convé il·lusió, molta il·lusió. Coratge i ambició. Els temps que vivim ens demanen coratge i ambició. Nosaltres en tenim.

I no ho dubtin, amb confiança, amb ambició, amb coratge i amb il·lusió, vindran temps millors per Barcelona. Jo hi seré. I vostès? Estic segur que també.

Moltes gràcies.

